moteris

1968 Nr. 2 (62)

KRISTUS

LIETUVIŲ
LIAUDIES
MENAS

DŽIAUGSMO RELIGIJA

Krikščionių religija yra džiaugsmo religija. Ir nežiūrint to, kad mes kartais atrodome prislėgti ir nuliūdę, mes esame džiaugsmo pasiuntiniai, Prisikėlimo liudininkai.

Džiaugsmas yra Kristaus įsakymas: "Jeigu jūs mylėtumet mane, jūs džiaugtumetės" (Jn. 14, 28) "Aš jus vėl matysiu, tada jūsų širdis džiaugsis ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų neatims .. . prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas" (Jn. 16, 22-24).

Kristus mus paskyrė būti savo džiaugsmo patikėtiniais. Bet ką mes iš Jo džiaugsmo padarėme? Keista, bet mes nesirūpiname Jo džiaugsmu, mes esame daugiau linkę su Kristumi liūdėti, negu su Juo džiaugtis. Mes galime suprasti gavėnią, mes įsijungiame į ją. Tas keturiasdešimtį dienų mes skiriame atgailai, gailesčiui, apsimarinimui, bet koki silpni tampame praėjus tam atgailos metui! Mes net nemokam džiaugtis.

Perdažnai mes po Velykų imame religinio gyvenimo atostogas. Mes galvojame: gavėnios metu pakankamai pasidarbavome . . . , o dabar, kai Kristus kėlėsi, kai Jis laimingas, kai Jis jau danguje ir kai Jo kančios metas yra praėjęs, mūsų keliai gali skirtis. Mes liekame su savo gyvenimu ir su savo nesekmėmis čia, o Jis ten — palaimoj . . .

Bet ar nėra egoistiška liūdėti su draugu, o nesidžiaugti, kai jo skausmas praėjo? Nesidžiaugdami draugo laime esame egoistai, nes dalinimasis kito laime reiškia širdies jautrumą, savęs užmiršimą. Praėjus gavėniai turėtume įrodyti Kristui savo vienybės su Juo tikrumą. Norėdamas mums laimės Jis tiek daug mums padarė, taip labai iš meilės mums kentėjo. Mes turėtume atsilyginti ir leisti Jam matyti mus laimingus. Laimingus tikėjimu, laimingus pasitikėjimu, laimingus su Juo, gyvus Jo džiaugsmu. Gavėnia mus vedė į tikrą tikėjimą, į tikrą savęs užmiršimą, todėl turėtų vesti ir į tikrą laimę.

Krikščioniškas džiaugsmas yra liūdesio nugalėjimas, jis sklinda ir trykšta iš palaiminimų: "palaiminti beturčiai, palaiminti, kurie liūdi, palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, palaiminti persekiojamieji . . ." Kai skaitome ar mąstome apie šiuos palaiminimus, ima pagunda susidaryti klaidingą išvadą: turime tapti beturčiai, turime alkti ir trokšti, turime būti persekiojami . . . Nesupratome. Kad būtume palaiminti, turime būti laimingi: laimingi beturčiai, laimingi persekiojami, laimingi liūdėdami — žodžiu, laimingi būdami nelaimingi! Žinoma, tai atrodo neįmanoma. Bet jeigu mes neprašome Dievą negalimų dalykų, mes neprašome, kad Jis mums apsireikštų kaip Dievas; jeigu prašome tik galimų — prašome to, ką ir patys galime pasidaryti.

Bet Dievui malonu padaryti mums tai, ko mes patys negalime. Dievas pasireiškia kaip Dievas parodydamas, kad jis gali mumyse iššaukti tą neįmanomą dalyką — Jo džiaugsmą mūsų liūdesy, Jo laimę mūsų varge, Jo palaimą mūsų kentėjime.

Dėl dviejų dalykų Kristus buvo nepatenkintas ir savo mokiniais: dėl jų baimės ir dėl jų nusiminimo. "Ko jūs bijotės, žmonės menko tikėjimo? — Tai aš, nebijokite", "Ką kalbatės tarp savęs eidami ir esate nuliūdę? O neišmanėliai ir nerangios širdies tikėti!"

Tikrai, mes savo religiją padarėme liūdesio ir baimės religija, tokį ir Dievą susikūrėme savo vaizduotėje. Kadangi mes Jį nelabai mylime, tai esame linkę galvoti, kad ir Jis mus nelabai myli, kadangi mes neperdaug Juo rūpinamės, tai mums atrodo, kad ir Jis nedaug mumis rūpinasi, kadangi mes Jo draugystėje nesijaučiame laimingi, manome, kad ir Jis nėra laimingas būdamas su mumis.

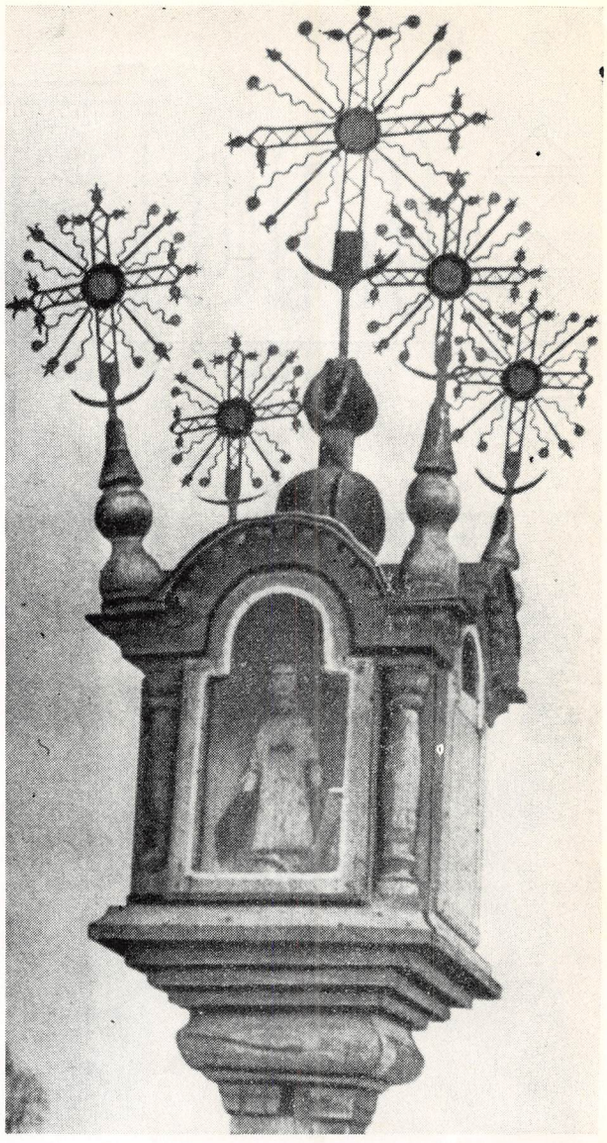

Bet Dievas yra meilė. Dievas yra švelnus ir nuostabus. Kai Jo žodis mus paliečia — pasijuntame taip neverti, kaip niekada ir taip laimingi kaip niekada nesame buvę. Mes turėtume numarinti taip labai gyvą savo baimingą, neramų, kenčiantį ir nuodėmingą aš, o atgaivinti ir išmokti gyventi ta savo aš dalimi, kuri mumyse yra labai apmirusi: kur Dievas kalba, veikia ir myli mus.

Krikščionių pareiga yra pripildyti pasaulį Kristaus meile ir pakeisti jį į tokią vietą, kur taika ir tiesa viešpatauja ir kur žmonės myli vienas kitą. Tai tikroji krikščionių misija, nes pasaulis yra išganomas ne tiek bažnyčioje, kiek kasdieniniame mūsų gyvenime, pasaulis išganomas ir pašvenčiamas tik intensyvumu tikėjimo ir meile, kurią mes įdedame į savo gyvenimą.

Z. D.

Šios mintys yra paimtos iš Louis Evely raštų, labai plačiai skaitomo šių laikų modernaus religinės literatūros klasiko. Į anglų kalbą yra išversta daug jo nepaprastai vertingų knygų, kaip "Suffering", "Credo", "Joy", "That Man is You" ir kit.